

Sygn. akt III AUa 1015/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Hańczewska-Pawłowska
Sędziowie:	SSA Maria Michalska-Goźdź del. SSO Wiesława Stachowiak (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013 r. w Poznaniu

sprawy z odwołania **P. Ł.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanych: K. K. i W. T.

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu

na skutek apelacji odwołującego P. Ł.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 5 czerwca 2012 r. sygn. akt VIII U 947/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od odwołującego na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. (dalej organ rentowy) decyzją z dnia 13 stycznia 2012 r. w sprawie o nr (...), działając na podstawie art. 6 ust.1 pkt 2, art. 8 ust. 3, art. 9 ust. 2, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 2, art. 14 ust. 1 i 1a, art. 38 ust. 1 i 2, art. 83 ust.1 pkt 1-2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 58 par. 1, 2, 3 oraz art. 83 par. 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, w zw. z par. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą stwierdził, iż P. Ł. z tytułu zawartej umowy o pracę nakładczą w firmie (...) s.c. z siedzibą w P. nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 01.11.2008 r. do 28.02.2009 r.

Organ rentowy w uzasadnieniu swojej decyzji wskazał, że w okresie spornym P. Ł. został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego jako nakładca u płatnika składek (...) s.c., który za w/w okres czasu złożył imienne raporty miesięczne, w których zadeklarował podstawy wymiaru składek w wysokości po 42 zł miesięcznie.

Zdaniem organu rentowego zgłoszenie zatem do ubezpieczeń społecznych w firmie (...) umożliwiło P. Ł. zmianę tytułu obowiązkowych ubezpieczeń społecznych.

W ocenie jednak organu rentowego przedmiotowa zmiana miała jedynie na celu obejście przez P. Ł. przepisów prawa - ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, tj. uchylenie się od obowiązku opłacania składek od wyższej podstawy wymiaru składek z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej.

Organ rentowy podkreślił również, że zawarcie umowy o pracę nakładczą między spółką (...), a P. Ł. było niezgodne z prawem z formalnego punktu widzenia, tj. podstawa wymiaru składek wykazana w dokumentach rozliczeniowych z tytułu zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych jako nakładcy w zadeklarowanych kwotach była niezgodna z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31.12.1975 r.

Odwołanie od w/w decyzji organu rentowego do Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych wywiódł odwołujący P. Ł., domagając się jej zmiany, poprzez uznanie, że w okresie spornym podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zawartej umowy o pracę nakładczą.

Odwołujący w uzasadnieniu wywiedzionego odwołania podniósł, że treść umowy o pracę nakładczą łączącej go ze spółką (...) nie jest niezgodna z prawem oraz że wykonywał on obowiązki wynikające z zawartej ze spółką umowy, zaś ewentualna wysokość odprowadzanej przez pracodawcę składki rentowej nie miała żadnego znaczenia z punktu widzenia odwołującego, gdyż nie miał on na to żadnego wpływu.

Organ rentowy w piśmie procesowym stanowiącym odpowiedź na odwołanie, wniósł o jego oddalenie, podtrzymując jednocześnie swoją dotychczasową argumentację w sprawie.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 24.04.2012 r. wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanej (...) s. c. - jej współników K. K. i W. T., którzy nie zajęli żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 5 czerwca 2012 r. oddalił odwołanie odwołującego P. Ł. od zaskarżonej decyzji organu rentowego a także zasądził od odwołującego na rzecz organu rentowego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne:

Odwołujący P. Ł. od 21.05.2003 r. prowadzi pozarolniczą działalność w zakresie przewozu osób- taksówek osobowych i podlega z tego tytułu obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Odwołujący w dniu 1.11.2008 r. zawarł z (...) s. c., zajmującą się doradztwem ekonomiczno-gospodarczym, z usług której również korzystał odwołujący, umowę o pracę nakładczą na czas nieokreślony, której przedmiotem było powierzenie przez nakładcę ((...) s.c.) wykonawcy (odwołującemu) prac polegających na przygotowaniu, kopertowaniu, adresowaniu i wysyłce materiałów reklamowych dostarczonych przez nakładcę (par. 1 pkt 2 umowy).

W par. 1 pkt 3 umowy odwołujący oświadczył, że praca wykonywana na podstawie niniejszej umowy nie stanowi dla niego wyłącznego, ani też głównego źródła utrzymania

Datę rozpoczęcia pracy nakładczej określono na dzień podpisania umowy (par. 1 pkt 4 umowy).

Odwołującemu przysługiwało wynagrodzenie za wykonaną pracę, według stawki jednostkowej, która wynosiła 3,50zł brutto za skompletowanie i wysłanie jednej przesyłki reklamowej (par. 2 pkt 1 umowy).

Strony określiły minimalną miesięczną ilość pracy w wysokości 170 kompletów reklamowych (par. 2 pkt 2 umowy).

Odwołujący z tytułu zawarcia umowy o pracę nakładczą od 1.11.2008 r. został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z podstawą wymiaru składek w kwocie 42 zł (czyli za wykonanie 12 kompletów miesięcznie).

Odwołujący wyrejestrował się z ubezpieczeń z tytułu umowy o pracę nakładczą od 1.03.2009 r.

Sąd Okręgowy za wiarygodny co do zasady uznał cały materiał dowodowy zebrany w sprawie, poza treścią zeznań przesłuchanego w charakterze strony odwołującego, które zostały uznane za wiarygodne jedynie częściowo, tj. w zakresie jakim były zgodne z ustaleniami faktycznymi Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy wskazał, że istotą umowy o pracę nakładczą stanowi zobowiązanie wykonawcy do wytworzenia określonych produktów lub ich części, z materiałów powierzonych przez nakładcę, bądź też stanowiących własność wykonawcy, tj. praca ta może polegać na naprawie i konserwacji wyrobów lub ich części, montażu poszczególnych elementów, wykańczaniu oraz na świadczeniu usług.

Sąd Okręgowy podkreślił, że począwszy od dnia 1 stycznia 2009 r., zawarta przez odwołującego z (...) s.c. umowa o pracę nakładczą, nie spełniała wymogów formalnych, o których mowa w par. 3 ust. 1 wydanego na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 303 K.p. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą, tj. minimalna ilość pracy, do wykonania której zobowiązał się odwołujący, nie zapewniało mu uzyskania co najmniej 50% najniższego wynagrodzenia za pracę określonego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na podstawie art. 77⁴ pkt 1 K.p., które począwszy od dnia 1 stycznia 2009 r. wynosiło kwotę 1276 zł, zaś połowa tej sumy wynosiła kwotę 638 zł., przy wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę odwołującego stanowiącego iloczyn wynagrodzenia za wykonanie 170 kompletów reklamowych i stawki za wykonanie jednego kompletu 3,50 zł brutto a więc łącznie jedynie 595 zł.

Zdaniem zaś Sądu Okręgowego samo zawarcie umowy o pracę nakładczą nie stanowi przesłanki nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego, tj. taką przesłanką jest faktyczne wykonywanie czynności objętych tą umową i to w rozmiarze odpowiadającym minimalnym wymogom, określonym w par. 3 ust. 1 cytowanego powyżej rozporządzenia, a więc dla objęcia ubezpieczeniem społecznym istotnym jest więc, czy strony zawierające umowę miały realny zamiar wykonywać minimalne normy określone w umowie o pracę nakładczą.

Sąd Okręgowy stanął ostatecznie na stanowisku, zgodnie z którym, począwszy od dnia 1 stycznia 2009 r. ustalony przez strony umowy o pracę nakładczą rozmiar wykonywanej pracy, tj. gwarantujący odwołującemu poziom wynagrodzenia niższy aniżeli połowa wówczas obowiązującego minimalnego wynagrodzenia za pracę, oznaczał konieczność przyjęcia, że umowa o pracę nakładczą nie wywołała skutków prawnych na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy powołał się w tym zakresie na stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w : wyroku z dnia 9 stycznia 2008 r., w sprawie o sygn. III UK 74/07 – niepublik a także wyroku z dnia 1 stycznia 2008 r., w sprawie o sygn. akt II UJ 77/07).

Sąd Okręgowy uznał natomiast, jeśli chodzi o okres związana stron umową o pracę nakładczą w okresie od 1.11.2008 r. do 31.12.2008 r., że została ona zawarta dla pozorów, a zatem dotknięta sankcją nieważności.

Sąd Okręgowy podkreślił bowiem, że odwołujący zawierając z zainteresowaną spółką umowę o pracę nakładczą nie miał zamiaru wykonywania tej pracy w rozmiarze wynikającym z umowy, tj. odwołujący w toku procesu nie przedstawił żadnego dowodu, który wskazywałby na wykonywanie tej umowy w większym rozmiarze, aniżeli za wynagrodzenie w wysokości 42 zł, którą płatnik składek wykazywał jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Zdaniem Sądu Okręgowego taka szcążkowa realizacja zawartej umowy powoduje, że za uprawnione należało uznać twierdzenie, że strony z góry założyły, że zobowiązania wynikające z umowy nie zostaną dotrzymane, tj. skoro zawarły umowę z zamiarem niedotrzymania warunku w postaci zapewnienia wykonawcy ilości pracy, gwarantującej wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę, to w istocie ich oświadczenia woli były dotknięte pozornością.

W ocenie Sądu Okręgowego zamiarem stron umowy o pracę nakładczą była jedynie możliwość skorzystania z wyboru tytułu do ubezpieczeń społecznych i opłacania niższych składek, co potwierdza także fakt, że odwołujący został wyrejestrowany z ubezpieczeń z tytułu umowy o pracę nakładczą na dzień przed dniem dodania przez ustawodawcę art. 9 ust. 2b do ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przewidującego podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli z tytułu wykonywania pracy nakładczej podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe jest niższa od obowiązującej tę osobę najniższej podstawy wymiaru składek dla osób prowadzących pozarolniczą działalność.

Sąd Okręgowy uznał jednocześnie, że formalnie zawarta umowa o pracę nakładczą była sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, tj. zdaniem Sądu pierwszej instancji istnienie możliwości wyboru tytułu ubezpieczenia nie oznacza, że działania mające na celu jedynie obniżenie kosztów prowadzonej działalności gospodarczej mogą korzystać z ochrony prawnej.

Sąd Okręgowy podniósł bowiem, że celem ustawodawcy przy wprowadzeniu przepisu dot. zbiegu ubezpieczeń, nie było wprowadzenie możliwości obniżenia kosztów prowadzonej działalności, czy też uniknięcia odprowadzania należnych składek, w szczególności ustawodawca nie zakładał możliwości zawierania przez przedsiębiorców fikcyjnych umów, z zamiarem obejścia regulacji dotyczących obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne, w związku z prowadzeniem pozarolniczej działalności.

Sąd Okręgowy oddalił więc odwołanie jako pozbawione usprawiedliwione podstaw, podkreślając, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest zgodna z prawem.

Apelacją wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżył odwołujący, domagając się zamiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania, a tym samym zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 13 stycznia 2012 r. poprzez orzeczenie, że odwołujący w okresie od dnia 1 listopada 2008 r. do dnia 28 lutego 2009 podlegał ubezpieczeniu społecznemu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu oraz wypadkowemu z tytułu umowy o pracę nakładczą zawartej z (...) s.c., a także zasądzenia od organu rentowego zwrotu kosztów procesu za obie instancje sądowe.

Sądowi Okręgowemu postawiono następujące zarzuty apelacyjne:

1. naruszenie prawa materialnego art. 9 ust. 1 oraz ust. 1 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 22 Kodeksu pracy (dalej jako k. p.) poprzez nieuzasadnioną odmowę objęcia ubezpieczeniem społecznym odwołującego przez okres wskazany w pkt 1 zaskarżonej decyzji pomimo, iż odwołujący pozostawał w stosunku pracy z (...) sc (pracodawcą) przez cały okres objęty decyzją, na podstawie zawartej umowy o pracę z dnia 1 listopada 2008 r. za co otrzymywał określone wynagrodzenie, wykonywał określone obowiązki, świadczył pracę, obowiązany była do podległości pracowniczej (wobec przełożonego pracodawcy), a zatem na podstawie w/w umowy o pracę nawiązano pomiędzy stronami stosunek pracy, co powoduje, że P. Ł. podlega ubezpieczeniu zgodnie z dokonany zgłoszeniem,
2. naruszenie art. 6 K. c. w zw. z art. 58 K. c. oraz 83 par. 1 K. c. poprzez nieuprawnione nałożenie na odwołującego ciężaru udowodnienia, że faktycznie wykonywał powierzoną jej pracę mimo, iż to organ rentowy wywodzi skutki prawne z faktu rzekomego zawarcia umowy o pracę (pozorności tej umowy) wyłącznie dla pozorów, w celu obniżenia kosztów prowadzonej działalności gospodarczej, a zatem to na organ winien udowodnić podnoszone okoliczności,

3. naruszenie art. 228 par. 2 K.p.c. poprzez brak zwrócenia stronom uwagi na fakty znane sądowi z urzędu, na które Sąd Okręgowy powołał się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co miało istotny wpływ na jego treść bowiem pozbawiło strony możliwości odniesienia się do dokonanych przez Sąd ustaleń,

4. istotne naruszenie zasady poszanowania interesu ubezpieczonego poprzez obciążenie odwołującego negatywnymi konsekwencjami działania (zaniechania) pracodawcy – (...) s.c. , w związku ze wskazywaniem przez pracodawcę jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne kwoty 50 zł zamiast kwoty wypłacanego odwołującemu wynagrodzenia za pracę) pomimo, iż P. Ł. świadczył pracę na rzecz pracodawcy zgodnie z zawartą umową o pracę,

5. naruszenie art. 31 ust. 2 zd. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 65 ust. 1 Konstytucji RP oraz w zw. z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 9 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez nieuwzględnienie przez organ rentowy prawa odwołującego do dokonania dowolnego wyboru związanego z tytułem do podlegania ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu z tytułu wykonywanej przez nią pracy, wyboru rodzaju i podstawy świadczonej pracy, a w konsekwencji pozbawienie odwołującego prawa do wolnego wyboru kształtowania wysokości świadczenia należnego odwołującej z tytułu ubezpieczenia społecznego, obliczanego m. in. na podstawie wpłacanych składek,

6. powyższe naruszenia doprowadziły do błędnego ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, który stał się podstawą wydanego rozstrzygnięcia poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że umowa o pracę . została przez strony zawarta dla pozorów pomimo, iż co innego wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację odwołującego negującą prawidłowość stanowiska Sądu Okręgowego, zgodnie z którym formalnie zawarta przez odwołującego z (...) s.c. umowa o pracę nakładczą, nie stanowiła podstawy do objęcia go obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, w okresie jednoczesnego prowadzenia przez niego pozarolniczej działalności na podstawie art. 6 ust. pkt. 2 i art. 13 pkt. 2 w zw. z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, należało uznać za pozbawioną usprawiedliwionych podstaw.

Sąd drugiej instancji w pełni bowiem podziela ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu Okręgowego, które legły podstaw oddalenia odwołania odwołującego od zaskarżonej decyzji organu rentowego, uznając je tym samym za własne.

Już na wstępie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w obecnym składzie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w przytoczonym przez Sąd pierwszej instancji wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie o sygn. akt III UK 74/07, zgodnie z którym wyniki wykładni funkcjonalnej i systemowej przepisów prawa pracy i prawa ubezpieczeń społecznych prowadzą do wniosku, że walor pełnej doniosłości prawnej, posiada jedynie taka umowa o pracę nakładczą, w której strony uzgodniły i realizowały rozmiar wykonanej pracy nakładczej w ilości gwarantującej wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę, mając na uwadze postanowienia par. 3 ust. 1 wydanego na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 303 K.p. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą

Sąd Apelacyjny stoi bowiem na stanowisku, że wykładnia systemowa przepisów w/w rozporządzenia o pracy nakładczej w związku z art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12 prowadzi do uprawnionego wniosku końcowego, że przychód z tytułu pracy nakładczej przyjmowany do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe osób wykonujących pracę nie może być niższy od połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę, które jest konstrukcyjnym elementem i minimalnym "pułapem" płacowym oraz składkowym prawnie doniosłej umowy o pracę nakładczą na gruncie przepisów rozporządzenia o pracy nakładczej oraz przepisów prawa ubezpieczeń społecznych.

Jeśli zatem w realiach przedmiotowej sprawy strony zawartej umowy o pracę nakładczą od samego początku przewidziały wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę na poziomie 595 zł jako iloczynu 170 kompletów reklamowych wykonanych przez odwołującego oraz stawki jednostkowej w wysokości 3,50 zł brutto, przy jednoczesnej wysokości połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę od dnia 1 stycznia 2009 r. na poziomie 638 zł, to nie mogło być żadnych wątpliwości, iż strony tejże umowy za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do 28 lutego 2009 r. nie zawarły prawnie doniosłej na gruncie prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, umowy o pracę nakładczą, która jednocześnie nie mogła stanowić uprawnionego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Apelujący w tym zakresie nie przedstawił zaś żadnych dowodów, które pozwalałyby na przyjęcie za wiarygodne twierdzeń odwołującego, iż w tym okresie z tytułu zawartej umowy o pracę nakładczą „zarabiał około 1000 zł” – k. 35 v akt.

Apelujący nie może jednocześnie skutecznie podnosić, że to wyłącznie na organie rentowym spoczywał obowiązek dowodowego wykazania zasadności swoich twierdzeń, a mianowicie, że formalnie zawarta umowa o pracę nakładczą, nie mogła stanowić podstawy objęcia odwołującego obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi oraz dobrowolnym zdrowotnym.

Wystarczy bowiem wskazać, że organ rentowy powołał się na deklaracje rozliczeniowe „ZUS RCA”, wypełniane przez płatnika składek, a więc (...) s.c., z których jednoznacznie wynika, że z tytułu zawarcia umowy o pracę nakładczą odwołujący od 1.11.2008 r. został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z podstawą wymiaru składek w kwocie 42 zł (czyli de facto za wykonanie jedynie 12 kompletów miesięcznie).

W takim układzie faktycznym to na odwołującym spoczywał dowodowy obowiązek wykazania, że z tytułu zawartej umowy o pracę nakładczą uzyskiwał przychody na wskazanym przez niego poziomie ok. 1000 zł miesięcznie.

Odwołujący nie przedstawił natomiast żadnych dowodów, poza własnymi, twierdzeniami, z których wynikałoby, że zawarta umowa o pracę nakładczą rzeczywiście przynosiła mu przychód w wysokości ok. 1000 zł miesięcznie, czy też, że w ogóle była realizowana.

Odwołujący miał przecież prawo pełnego względu w dokumentację, którą płatnik składek przedstawiał do organu rentowego, celem rozliczenia należności tytułem składek, a zatem nie może obecnie skutecznie podnosić, że w istocie jego przychód wynosił ok. 1000 zł miesięcznie, podczas gdy z deklaracji wypełnianych przez płatnika składek wynikało, że była to wręcz symboliczna kwota 42 zł jako deklarowana podstawa wymiaru składek.

W tym kontekście nie może być również jakiegokolwiek mowy o naruszeniu przez Sąd Okręgowy bliżej niesprecyzowanej przez apelującego zasady poszanowania interesu ubezpieczonego, gdzie przecież odwołujący nie tylko nie przedstawił żadnych dowodów, chociażby w postaci dokumentów potwierdzających wypłatę mu przez wspólników spółki cywilnej jakichkolwiek kwot pieniędzy, z których wynikałoby, że jego przychód z tytułu realizacji umowy o pracę nakładczą sięgał ok. 1000 zł miesięcznie, ale również, aby w jakichkolwiek sposób, został wprowadzony w błąd przez wspólników cywilnych, co do wysokości deklarowanej przez nich podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne.

Za niezasadny należało zatem uznać podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 6 K. c. w zw. z art. 58 K. c. oraz 83 par. 1 K. c. oparty na postulowanych przez apelującego ustaleniach faktycznych sprawy, które nie zostały potwierdzone w toku przedmiotowego postępowania.

Za chybiony należało uznać podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 9 ust. 1 i 1 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 22 K.p.

Zarzut o tyle niezrozumiały, że żaden z w/w przepisów, nie znajdował zastosowania w stanie faktycznym sprawy, na co jednoznacznie wskazuje pisemne uzasadnienie Sądu Okręgowego, natomiast apelujący nie sprecyzował, na czym miałyby rzekome naruszenie przez Sąd Okręgowy przedmiotowych regulacji polegać, poprzestając jedynie na

wskazaniu, że w okresie spornym rzeczywiście realizował zawartą umowę o pracę nakładczą, co nie znalazło jednak żadnego potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych, o czym była już mowa powyżej.

Skarżący ostatecznie nie wyjaśnił również jakie informacje posiadał z urzędu Sąd Okręgowy, a które to nie zostały wykorzystane w procesie, zgodnie z jego interesem procesowym.

Można jedynie przypuszczać, że apelującemu chodziło o fakt rzekomego wykonywania umowy o pracę nakładczą, jako jedynie dodatkowego źródła zarobkowania.

Podkreślenia jednak wymaga, że przedmiotowa okoliczność nie mogła mieć żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, gdyż w toku przedmiotowego procesu rozwiązanie istoty przedmiotu sporu sprowadzało się do ustalenia okoliczności związanych z realizacją przez strony umowy o pracę nakładczą, tj. ustalenia, czy przedmiotowa umowa mogła stanowić podstawę ubezpieczenia odwołującego, co nie miało żadnego związku z faktem jednoczesnego prowadzenia przez odwołującego pozarolniczej działalności, która do tej pory stanowiła podstawę objęcia jego obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym.

Za niezasadne należało uznać także zarzuty naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art. 31 ust. 2 zd. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 65 ust. 1 Konstytucji RP oraz w zw. z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 9 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a więc konstytucyjnych zasad poszanowania wolności, których formy, w szczególności co do zasady swobody działalności gospodarczej, zostały szczegółowo uregulowane w drodze ustawowej, mając na względzie 8 ust. 2 Konstytucji.

Innymi słowy, apelujący może ogólnie powoływać się na naruszenie jego konstytucyjnie praw i wolności, tylko wówczas, gdy przepis rangi konstytucyjnej, na który się powołuje jest skonkretyzowany w stopniu pozwalającym na wyinterpretowanie z niego samoistnej normy prawnej a także jej samodzielnie zastosowanie (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8.01.2009 r., w sprawie o sygn. akt I CSK 482/08).

Apelujący nadto nie wskazał na czym to naruszenie polegało oraz jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy, co w praktyce uniemożliwiło Sądowi drugiej instancji na bardziej szczegółowe ustosunkowanie się do przedmiotowych zarzutów.

Apelacja jako niezasadna podlegała więc oddaleniu na podstawie art. 385 K.p.c.

Orzeczenie o kosztach procesu przed Sądem Apelacyjnym zapadło na zasadzie odpowiedzialności za końcowy wynik procesu (art. 98 par. 1 i 3 K.p.c. w zw. z art. 99 K.p.c. w zw. z art. 391 par. 1 K.p.c.), przy założeniu, że odwołujący przegrał swój proces w instancji odwoławczej, został więc zobowiązany do zwrotu pozwanemu organowi rentowemu, kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość obliczono na podstawie par. 2 ust. 1, w zw. par. 11 ust. 2, par. 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

/SSA Maria Michalska – Goźdź/ /SSA Hanna Hańczewska- Pawłowska/ /del. SSO Wiesława Stachowiak/